

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 12. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Pievienotās vērtības nodoklis — Direktīva 2006/112/EK —
2. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 9. panta 1. punkts — Nodokļa maksātāji —
Saimnieciskā darbība — Jēdziens — Skolēnu pārvadājumi

Lietā C-520/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 7. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 18. novembrī, tiesvedībā

Gemeente Borsele

pret

Staatssecretaris van Financiën

un

Staatssecretaris van Financiën

pret

Gemeente Borsele .

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), E. Levits un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 26. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Gemeente Borsele* vārdā – *D. Bos* un *A. T. M. Joore-van Zanten*, *belastingadviseurs*,

— Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman*, *M. Gijzen* un *M. Noort*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *V. Kaye* un *S. Simmons*, pārstāves, kurām palīdz *R. Hill*, *barrister*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *L. Lozano Palacios* un *G. Wils*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2015. gada 23. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1 lpp.; turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 9. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Gemeente Borsele* (Borseles pašvaldība) un *Staatssecretaris van Financiën* (finanšu valsts sekretārs) par tiesībām atskaitīt pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā – “PVN”), ko ir pieprasījusi šī pašvaldība.

Tiesiskais regulējums

Savienības tiesības

- 3 PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir noteikts, ka PVN uzliek:

“pakalpojumu sniegšanai, ko par atlīdzību kādā dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds”.

- 4 Šīs direktīvas 9. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Nodokļa maksātājs” ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.

Jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību, tostarp kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbību, uzskata par “saimniecisku darbību”. Materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošana ar nolūku gūt no tā ilglaicīgus ienākumus jo īpaši ir uzskatāma par saimniecisku darbību.”

- 5 Minētās direktīvas 13. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Valstis, reģionālās un vietējās pārvaldes iestādes, kā arī citus publisko tiesību subjektus neuzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz darbībām vai darījumiem, kuros tās iesaistās kā valsts iestādes, pat ja tās šo darbību vai darījumu sakarā iekasē nodokļus, nodevas, ziedojumus vai maksājumus.

Tomēr, iesaistoties šādās darbībās vai darījumos, tās uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz minētajām darbībām vai darījumiem, kuru sakarā to uzskaitīšana [uzskatišana] par personām, kas nav nodokļa maksātājas, radītu nozīmīgus konkurences izkropļojumus.

Jebkurā gadījumā publisko tiesību subjektus attiecībā uz I pielikumā minētajām darbībām uzskata par nodokļa maksātājiem, ja vien šīs darbības netiek veiktas tik mazā apjomā, lai būtu nenozīmīgas.”

6 Šīs pašas direktīvas I pielikuma “13. panta 1. punkta trešajā daļā minēto darbību saraksts” 5. punktā ir minēti “pasažieru pārvadājumi”.

7 Atbilstoši PVN direktīvas 73. pantam:

“Preču piegādei un pakalpojumu sniegšanai, uz ko neattiecas 74. līdz 77. pants, summa, kurai uzliek nodokli, ir visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs par šiem darījumiem ir saņēmis vai saņems no pircēja, pakalpojumu saņēmēja vai trešās personas, tostarp subsīdijas, kas tieši saistītas ar šo darījumu cenām.”

Nīderlandes tiesības

8 *Wet op het primair onderwijs* (Likums par pamatskolas izglītību) 4. pantā “Maksa par skolēnu pārvadājumiem” ir paredzēts:

“1. Skolas apmeklēšanas nolūkā birģermeistars un viņa vietnieki pēc to skolēnu vecāku pieteikuma, kuri dzīvo pašvaldības teritorijā, atlīdzina maksu par pārvadājumiem, kurus tie uzskata par nepieciešamiem. Pašvaldības dome pieņem noteikumus par šīs atlīdzības nosacījumiem, ņemot vērā nākamās punktus.

[..]

4. Noteikumos tiek ņemta vērā dalība, kāda saprātīgi var tikt prasīta no vecākiem, un tajos tiek paredzēts, ka pārvadājumu veic skolēnam atbilstošā veidā. Noteikumos tiek paredzēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem birģermeistars vai viņa vietnieki konsultējas ar jomas ekspertiem.

5. Noteikumos tiek paredzēta maksas par pārvadājumu atlīdzība par attālumu no skolēna dzīvesvietas līdz:

- a) tuvākajai viņam pieejamajai pamatskolai vai, ja skolēnam ir jāapmeklē specializēta pamatskola, līdz tuvākajai viņam pieejamajai specializētajai pamatskolai;
- b) citai parastajai vai specializētajai pamatskolai, ja pašvaldībai pārvadājums uz šo skolu rada mazākas izmaksas par tām, kādas tai rastos pārvadājuma uz a) apakšpunktā minēto parasto vai specializēto pamatskolu gadījumā, un vecāki piekrīt pārvadājumam uz šo citu skolu;
- c) tuvākajai skolēnam pieejamajai specializētajai pamatskolai tajā pamatskolu sistēmā, kurā tas ietilpst, ja vecāki piekrīt pārvadājumam uz šo specializēto pamatskolu, vai
- d) citai specializētajai pamatskolai c) apakšpunktā minētajā pamatskolu sistēmā, ja pašvaldībai pārvadājums uz šo skolu rada mazākas izmaksas par tām, kādas tai rastos pārvadājuma uz c) apakšpunktā minēto specializēto pamatskolu gadījumā, un vecāki piekrīt pārvadājumam uz šo citu skolu.

[..]

7. Noteikumos attiecībā uz vecākiem, kuru kopējie ienākumi pārsniedz EUR 17 700, var tikt paredzēts, ka atlīdzība tiek piešķirta vienīgi tad, ja maksa par pārvadājumu ir lielāka par maksu par sabiedrisko transportu attālumā, kuru, pamatojoties uz 8. punktu, nosaka pašvaldības dome; šis attālums nedrīkst būt lielāks par 6 kilometriem. Ienākumu aprēķins ir balstīts uz ienākumiem, kuri tiek saņemti otrajā kalendārā gadā pirms kalendārā gada, kurā sākas mācību gads, attiecībā uz kuru ir prasīta atlīdzība. Pirmajā teikumā minētās sabiedriskā transporta izmaksas atbilst izmaksām, kādas saprātīgi rastos par nobraukto attālumu, ņemot vērā sadalījumu pa zonām, kas noteikumos ir veikts, pamatojoties uz

Likuma par pasažieru pārvadājumiem 27. panta 1. punktu, neatkarīgi no sabiedriskā transporta esamības vai tā faktiskas izmantošanas. 10. punkta piemērošanas gadījumā noteikumos tiek paredzēts vecāku maksājums, kas tiek aprēķināts atbilstoši trešajam teikumam. No 1999. gada 1. janvāra pirmajā teikumā minētā summa ik gadu tiek pielāgota atkarībā no pieauguša darba ņēmēja darba koplīgumā noteiktās algas indeksa izmaiņām, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, pēc tam tā tiek noapaļota uz daudzkārtēju EUR 450 summu. Ar pielāgoto summu tiek aizstāta pirmajā teikumā minētā summa.

8. Noteikumos var tikt paredzēts, ka nepastāv tiesības uz atlīdzību, pamatojoties uz attālumu no skolēnam pieejamās skolas līdz viņa dzīvesvietai, ko nosaka īsākā tāda brauciena garumā, kurš no skolēna viedokļa ir pietiekami praktizējams un drošs.

[..]

10. Noteikumos var tikt paredzēts, ka pārvadājumu nodrošina pati pašvaldība vai uzdod to nodrošināt, nevis piešķir atlīdzību naudā.

11. Noteikumos attiecībā uz skolēniem, kuru mērojamais 5. punktā paredzētais attālums pārsniedz 20 kilometrus, var tikt paredzēts, ka atlīdzības summa ir atkarīga no vecāku maksātspējas vai ka pārvadājums, kuru nodrošina vai uzdod nodrošināt pašvaldība, tiek veikts, veicot maksājumu, kurš ir atkarīgs no vecāku maksātspējas un kurš nevar pārsniegt attiecīgā skolēna pārvadājuma izmaksu summu. Šādā gadījumā noteikumos tiek iekļautas tiesību normas par vecāku maksātspējas aprēķinu. Pirmais teikums nav piemērojams attiecībā uz specializēto pamatskolu skolēniem, kuri dzīvo vairāk nekā 20 kilometru attālumā no tuvākās valsts vai privātas specializētās pamatskolas.

[..]”

9 Atbilstoši *wet op de expertisecentra* (Likums par ekspertu centriem) 4. panta 1. punktam “noteikumos tiek ņemta vērā dalība, kādu saprātīgi var prasīt no vecākiem, un tajos ir paredzēts, ka pārvadājums var tikt veikts skolēnam atbilstošā veidā, ievērojot, ka specializēto vidusskolu skolēni uz atlīdzību par pārvadājumu pakalpojumiem var pretendēt vienīgi tad, ja tie ir atkarīgi no cita veida pārvadājumiem, nevis sabiedriskā transporta to invaliditātes dēļ vai arī ja to invaliditātes dēļ viņi ar sabiedrisko transportu nevar pārvietoties patstāvīgi”.

10 *Verordening leerlingenvervoer gemeente Borsele 2008* (Borseles pašvaldības 2008. gada noteikumi par skolēnu pārvadājumiem) ir paredzēts tostarp, ka:

- attālumam līdz 6 kilometriem noteikumi par skolēnu pārvadājumiem nav piemērojami;
- attālumam no 6 kilometriem līdz 20 kilometriem skolēnu pārvadājumu nodrošina pret pārvadātā skolēna vecāku veiktu noteiktas tādas summas samaksu, kas atbilst sabiedriskā transporta izmaksām par 6 km attālumu;
- attālumam vairāk par 20 kilometriem skolēnu pārvadājumu nodrošina pret samaksu, kas nevar pārsniegt šī pārvadājuma pašizmaksu un kas tiek aprēķināta uz ģimeni, ņemot vērā vecāku maksātspēju, un kas ir atkarīga no vecāku kopējiem ienākumiem pēc atvilkumiem 2001. gada Likuma par ienākuma nodokli izpratnē.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 Saistībā ar to skolēnu pārvadājumiem, kuriem uz tiem ir tiesības, Borseles pašvaldība izmanto pārvadājumu uzņēmumu pakalpojumus. Šajā saistībā 2008. gadā tā samaksāja EUR 458 231, ieskaitot PVN.

- 12 Atbilstoši Borseles pašvaldības 2008. gada noteikumu par skolēnu pārvadājumiem tiesību normām aptuveni viena trešdaļa skolēnu vecāku, kuri saņēma skolēnu pārvadājumu pakalpojumus, veica iemaksas pilnā apmērā, kas atbilst 3 % no summas, kuru šī pašvaldība ir maksājusi skolēnu pārvadājumu pakalpojumu finansēšanas ietvaros, un kas bija EUR 13 958. Atlikušo summu minētā pašvaldība finansēja no valsts līdzekļiem.
- 13 Borseles pašvaldība nodokļu iestādē apgalvoja, ka saistībā ar skolēnu pārvadājumu pakalpojumu sniegšanu, pretī saņemot iemaksas, tā ir PVN maksātāja un tādējādi ir tiesīga veikt PVN, ko pārvadātāji ir iekļāvuši rēķinā, atskaitīšanu no šī maksājuma. Šī sūdzība tika noraidīta, jo šī pašvaldība nesniedzot pakalpojumus par atlīdzību un tātad neveicot saimniecisko darbību.
- 14 Ar 2009. gada 1. jūlija lēmumu nodokļu iestāde noteica summu, kura PVN kompensācijas fondam ir jāizmaksā Borseles pašvaldībai par 2008. gadu, neiekļaujot tajā PVN, kuru šai pašvaldībai adresētajos rēķinos bija iekļāvuši pārvadātāji.
- 15 Borseles pašvaldība par minēto lēmumu cēla prasību *rechtbank te 's-Gravenhage* (Hāgas tiesa, Nīderlande). Ar 2010. gada 29. decembra nolēmumu šī prasība tika noraidīta kā nepamatota. Borseles pašvaldība iesniedza apelācijas sūdzību *Gerechtshof te 's-Gravenhage* (Hāgas apelācijas tiesa, Nīderlande), kura ar 2012. gada 20. aprīļa nolēmumu atcēla pēdējo minēto nolēmumu, kā arī nodokļu iestādes lēmumus. Borseles pašvaldība un finanšu valsts sekretārs par *Gerechtshof te 's-Gravenhage* (Hāgas apelācijas tiesa) nolēmumu katrs iesniedza atsevišķu kasācijas sūdzību *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa).
- 16 Šādos apstākļos *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai PVN direktīvas 2. panta 1. punkta ievads un c) apakšpunkts un 9. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pašvaldība attiecībā uz skolēnu pārvadājumiem atbilstoši šajā spriedumā aprakstītajiem pašvaldības noteikumiem ir jākvalificē kā nodokļa maksātāja šīs direktīvas izpratnē?
- 2) Vai, lai atbildētu uz šo jautājumu, šie pašvaldības noteikumi ir jāaplūko kopumā, vai arī šis vērtējums ir jāveic par katru pārvadājuma pakalpojumu atsevišķi?
- 3) Ja vērtējums ir jāveic atsevišķi, vai ir jānodala skolēnu pārvadājumi 6 līdz 20 kilometru attālumā un vairāk nekā 20 km attālumā veiktie pārvadājumi?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 17 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai PVN direktīvas 9. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka teritoriālā pašvaldība, kura sniedz skolēnu pārvadājumu pakalpojumus tādos apstākļos kā pamatlietā aplūkoti, rīkojas kā nodokļa maksātāja un tādējādi tā ir apliekama ar PVN.
- 18 Saskaņā ar PVN direktīvas 9. panta 1. punkta pirmo daļu “nodokļa maksātājs” ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.
- 19 Līdz ar to, lai noskaidrotu, vai tādā kontekstā kā pamatlietā aplūkots teritoriālā pašvaldība rīkojas kā nodokļu maksātājs, ir jānosaka, vai šī pēdējā minētā veic saimniecisku darbību PVN direktīvas izpratnē.
- 20 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šīs direktīvas 9. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību, tostarp kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbību, uzskata par “saimniecisku darbību”.

- 21 Kā to savu secinājumu 32. punktā norādījusi ģenerālvokāte, darbība par saimniecisku darbību iepriekš minētās tiesību normas izpratnē var tikt kvalificēta vienīgi tad, ja tā atbilst kādam no PVN direktīvas 2. pantā minētajiem darījumiem.
- 22 Šajā gadījumā, lai noteiktu, vai pašvaldības nodrošinātie skolēnu pārvadājumi tādos apstākļos kā pamatlietā aplūkoti ir saimnieciskā darbība šīs direktīvas 9. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē, tātad, pirmkārt, ir jānoskaidro, vai šo skolēnu pārvadājumu organizēšanas ietvaros šī pašvaldība ir īstenojusi minētās direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto pakalpojumu sniegšanas darījumu.
- 23 Tiktāl, ciktāl iesniedzējtiesas tās lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu sniegtie aspekti ļauj uzskatīt, ka pamatlietā tik tiešām ir runa par pakalpojumu sniegšanu, ir jāpārbauda, vai var tikt uzskatīts, ka minētā pašvaldība tos sniedz par atlīdzību, kā tas ir prasīts PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā.
- 24 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē pakalpojums tiek sniegts “par atlīdzību” un līdz ar to ir apliekams ar nodokli tikai tad, ja starp pakalpojuma sniedzēju un tā saņēmēju pastāv tiesiskas attiecības, kurās ir savstarpējs izpildījums, un pakalpojuma sniedzēja saņemtā samaksa ir faktiskā atlīdzība par pakalpojuma saņēmējam sniegto pakalpojumu (skat. it īpaši spriedumus, 1994. gada 3. marts, *Tolsma*, C-16/93, EU:C:1994:80, 14. punkts; 1997. gada 5. jūnijs, *SDC*, C-2/95, EU:C:1997:278, 45. punkts, un 2003. gada 26. jūnijs, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring*, C-305/01, EU:C:2003:377, 47. punkts).
- 25 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka vecāku maksājumi saistībā ar skolēnu pārvadājumu izmaksām netiek aprēķināti atkarībā no sniegto pakalpojumu faktiskajām izmaksām. Šo vecāku maksājumu summa nav saistīta nedz ar ik dienu nobraukto kilometru skaitu, nedz ar pašizmaksu, kāda ir katra pārvadātā skolēna braucienam, nedz arī braucienu regularitāti.
- 26 Tomēr faktam, ka ekonomiska rakstura darbība tiek veikta par cenu, kas ir augstāka vai zemāka par pašizmaksu, nav nozīmes, kvalificējot šo darbību kā “darbību par atlīdzību”. Šis pēdējais jēdziens prasa vienīgi, lai pastāvētu tieša saikne starp preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu un atlīdzību, ko par tiem faktiski ir saņēmis nodokļa maksātājs (šajā ziņā skat. spriedumus, 1988. gada 8. marts, *Apple and Pear Development Council*, 102/86, EU:C:1988:120, 12. punkts, un 2005. gada 20. janvāris, *Hotel Scandic Gåsabäck*, C-412/03, EU:C:2005:47, 22. punkts).
- 27 Līdz ar to aptuveni vienas trešdaļas pārvadāto skolēnu vecāku veiktais maksājums par skolēnu pārvadājumu ļauj uzskatīt, ka Borseles pašvaldība sniedz pakalpojumus par atlīdzību PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.
- 28 Otrkārt, kā to savu secinājumu 49. un 50. punktā norādījusi ģenerālvokāte, ir jāprecizē, ka pakalpojumu sniegšanas, kas tiek veikta par atlīdzību, esamība iepriekš minētās tiesību normas izpratnē nav pietiekama, lai konstatētu saimnieciskās darbības pastāvēšanu PVN direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē.
- 29 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka, lai noteiktu, vai pakalpojumi tiek sniegti par atlīdzību tādējādi, ka šī darbība ir kvalificējama kā saimnieciskā darbība (šajā ziņā skat. spriedumu, 1987. gada 26. marts, Komisija/Nīderlande, 235/85, EU:C:1987:161, 15. punkts), ir jāizvērtē visi apstākļi, kādos tā ir realizēta (šajā ziņā skat. spriedumu, 1996. gada 26. septembris, *Enkler*, C-230/94, EU:C:1996:352, 27. punkts).
- 30 Apstākļu, kādos ieinteresētā persona sniedz attiecīgos pakalpojumus, un apstākļu, kādos šāda veida pakalpojumi parasti tiek sniegti, salīdzinājums tādējādi var būt viena no metodēm, kas ļauj pārbaudīt, vai attiecīgā darbība ir saimnieciskā darbība (pēc analogijas skat. spriedumu, 1996. gada 26. septembris, *Enkler*, C-230/94, EU:C:1996:352, 28. punkts).

- 31 Šajā pārbaudē var tikt ņemti vērā arī citi aspekti, kā, piemēram, klientu skaits un ienākumu apmērs (pēc analogijas skat. spriedumu, 1996. gada 26. septembris, *Enkler*, C-230/94, EU:C:1996:352, 29. punkts).
- 32 Protams, lai gan tā ir valsts tiesa, kura galu galā veic visu pamatlietas apstākļu vērtējumu, Tiesai, kurai ir lūgts sniegt valsts tiesai lietderīgu atbildi, tomēr ir kompetence sniegt tai no šīs lietas materiāliem, kā arī no Tiesai iesniegtajiem rakstveida un mutvārdu apsvērumiem izrietošas norādes, kuras ļautu šai pašai tiesai pieņemt nolēmumu tajā izskatāmajā strīdā.
- 33 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka Borseles pašvaldība ar tajā saņemtajiem maksājumiem atgūst tikai nelielu radušos izdevumu daļu. Pamatlietā aplūkotie maksājumi nav jāveic katram lietotājam, un tos ir samaksājusi tikai viena trešā daļa lietotāju, kā rezultātā ar to apmēru tiek segti tikai 3 % no kopējām pārvaldājumu izmaksām, pārējo daļu finansējot no valsts līdzekļiem. Šāda atšķirība starp darbības izmaksām un atlīdzībā par piedāvātajiem pakalpojumiem saņemtajām summām norāda uz to, ka vecāku maksājums drīzāk ir pielīdzināms nodevai, nevis atlīdzībai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2009. gada 29. oktobris, Komisija/Somija, C-246/08, EU:C:2009:671, 50. punkts).
- 34 Tādējādi no šāda nesamērīguma izriet faktiskas saiknes starp samaksāto summu un pakalpojuma sniegšanu neesamība. Līdz ar to nešķiet, ka saikne starp minētās pašvaldības sniegtajiem pārvaldājumu pakalpojumiem un vecāku maksājamo samaksu būtu pietiekami tieša, lai tā varētu tikt uzskatīta par atlīdzību par šiem pakalpojumiem un lai tie tiktu uzskatīti par saimniecisko darbību PVN direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 29. oktobris, Komisija/Somija, C-246/08, EU:C:2009:671, 51. punkts).
- 35 Otrkārt, ir jānorāda, ka apstākļi, kādos tiek sniegti pamatlietā aplūkotie pakalpojumi, ir atšķirīgi no apstākļiem, kādos parasti tiek veiktas personu pārvaldājumu darbības, jo, kā to savu secinājumu 64. punktā ir norādījusi ģenerālvokāte, Borseles pašvaldība vispārējā tirgū nepiedāvā personu pārvaldājumu pakalpojumus, bet gan ir drīzāk tādu pārvaldājumu pakalpojumu saņēmēja un galapatērētāja, kurus tā iegādājas no pārvaldājumu uzņēmumiem, ar kuriem tai ir noslēgts līgums, un kurus tā piedāvā skolēnu vecākiem savas sabiedrisko pakalpojumu darbības ietvaros.
- 36 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka uz iesniedzējtiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild, ka PVN direktīvas 9. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka teritoriālā pašvaldība, kura sniedz skolēnu pārvaldājumu pakalpojumus tādos apstākļos kā pamatlietā aplūkotie, neveic saimniecisko darbību un tāpēc tai nav nodokļu maksātājas statusa.

Tiesāšanās izdevumi

- 37 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 9. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka teritoriālā pašvaldība, kura sniedz skolēnu pārvaldājumu pakalpojumus tādos apstākļos kā pamatlietā aplūkotie, neveic saimniecisko darbību un tāpēc tai nav nodokļu maksātājas statusa.

[Paraksti]